

COLUMN 63 - EEN GEZOND 2019

TOTENTANZ

uit:

Hoe ouder je wordt hoe meer betekenis het krijgt om mensen rond de jaarwisseling een GEZOND NIEUWJAAR te wensen. Vooral als je er weer eens mee wordt geconfronteerd dat het met die gezondheid ook zomaar opeens afgelopen kan zijn. En met het leven dus ook.

Zolang je niks mankeert sta je er niet bij stil en dat is maar goed ook. Maar zijn er haperingen dan komt veel in een ander perspectief te staan. Veel van de dingen waar we ons dagelijks druk over maken of zelfs over opwinden, worden dan peanuts en klein leed.

We hadden plannen voor december. Maar zoals wel vaak gebeurt, moesten we nu ook denken aan (wie zong het ook alweer?): "Het leven is wat gebeurt terwijl je andere plannen maakt".

Oh ja, John Lennon: *Life is what happens to you, while you're making other plans.*

We zouden naar de expositie van keramiste Carolein Smit in het Drents Museum in Assen gaan. Je kunt haar werk funerair noemen. Of bizar. Of eng. Of indrukwekkend. Het gaat over de dood. Of over het leven. Over dansen met de dood: danse macabre.

We hebben haar werk alleen nog maar op foto's gezien in dat prachtige fascinerende boek dat over haar is verschenen. Wat een vakvrouw. En toen wilden we het wel eens in het echt zien. Maar of dat er nog van komt voordat de tentoonstelling is afgelopen? Geen idee. Waarschijnlijk niet.

We hadden intussen onze eigen 'danse macabre'. Rindert kreeg een hartinfarct. Achteraf kun je zeggen dat het er wel zat aan te komen, omdat het spitten niet meer zo goed ging. Blaadjes vegen en stofzuigen ook niet. En de trap werd vaker vervuild voor lift en roltrap. Ach, je wordt een dagje ouder nietwaar? Maar je gaat dan niet denken: "ik zal wel een hartinfarct gaan krijgen".

Het zag er aanvankelijk helemaal niet zo ernstig uit, er was geen paniek, er werd alleen het zekere voor het onzekere genomen: toch maar even ter controle naar het ziekenhuis. Per ambulance. Toch een drukte van belang, zo maar opeens op een zaterdagochtend in je huis: een dienstdoende huisarts, een chauffeur-assistente, twee ambulance verpleegkundigen. Dochter bellen. Snel in de kleren (ik dan), spulletjes bij elkaar graaien, de burensleutel toewerpen voor 'weet ik veel' en wegwezen.

En ja, die 'stofjes' zaten in het bloed, echt een infarct dus. Daarom blijven voor een katheterisatie na het weekend.

Op drie plaatsen zaten er kransslagaderen dicht. Oeps, even slikken. Dachten we eerst nog dat het misschien met dotteren of met dotteren-met-stents opgelost kon worden. Maar nee, met drie van die dingen wordt het een open hartoperatie.

Thuis wachten op die operatie? Echt niet. Blijven! Thuis is niet meer verantwoord. En zo word je langzaam meegezogen en voorbereid op je eigen danse macabre. Druppelsgewijs. Gedoseerd. Maar onontkoombaar.

Vervoer naar het andere ziekenhuis, ons topziekenhuis, daar zitten de specialisten-vakmensen-kunstenaars op hartgebied. Een week in relatieve rust wachten op de operatie. Dan wordt de rust een beetje verstoord door een drukje op de borst. En nog een. En nog een, een beetje geniepiger, spraytjes nitroglycerine onder de tong. Drukjes worden drukken en worden beklemming.

Tot Zover / Nieuwe Ooster - expo Afterlife 2012

Een operatie is niet leuk, maar we kregen wel zoiets van: "schiet eens een beetje op met die operatie, waarom duurt het zolang?" Die danse macabre begon zich op te dringen, althans bij mij en onze dochter. 's Morgens waren we blij te horen dat hij er nog was.

En dan is het zover. Op een namiddag, half vijf is het dan al, horen we dat Rindert de volgende ochtend als eerste aan de beurt is. Slik, dan al? Om half acht 's avonds komt de assistent-chirurg nog langs om te bespreken wat er gaat gebeuren. Vijf omleidingen. Vijf? Vijf??! Slik, zoveel? Ja, zoveel. Weinig tijd om dat te laten bezinken, want er komen eerst nog alle risico's voorbij die bij een operatie horen. Het zal wel. Wat moet je ermee? Je moet ze weten maar je wilt ze niet horen. Wat heb je eraan. Moet je dan zeggen: "O, nou, doe dan maar niet?"

We gaven ons over aan onze danse macabre. Wat moet je anders.

Dochter en ik waren de andere dag bijtijds in het ziekenhuis. Afscheid hadden we de avond ervoor al genomen, alleen een telefoontje lukte nog voordat de deuren van de operatiekamer achter Rindert dichtvielen. Toch wilden we alvast in de buurt zijn als de specialist-vakman-kunstenaar zou bellen of alles goed was gegaan, nee dat alles goed was gegaan. Dat wilden we horen en niks anders.

En dat hoorden we. De macabere dansers begonnen stuk voor stuk aan de terugtocht. Hier en daar kwamen we er nog wel eens eentje tegen: op de PACU (*Post Anaesthetic Care Unit*), op de IC (*Intensive Care*) en later nog -terug in het eigen ziekenhuis- op de hartverpleegafdeling.

Zo nu en dan treitert er nog wel eens eentje, maar die zit dan meer in mijn gedachten dan dat die echt aanwezig is.

Omdat Rindert al veel had voorbereid aan deze nieuwe update van onze website èn omdat hij vindt dat de update gewoon op tijd de deur uit moet, werkte hij al spoedig na ontslag naar huis elke ochtend een uurtje aan de computer om dat voor elkaar te krijgen. Je bent consequent met elke drie maanden een update of je bent dat niet...

Laten we er maar even vanuit gaan dat onze danse macabre -voorlopig- voorbij is. Dan nu die van Carolein Smit nog zien te halen.

Wij wensen jullie een gezond 2019.

(Zeeuws Museum Abdij Middelburg - expo 2008)